

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Vladika a sudcov JUDr. Ivana Machyniaka a JUDr. Jozefa Kolcuna v právnej veci žalobcu **I.v likvidácii** so sídlom P., zastúpená likvidátorom J. F., advokátom, B., proti žalovaným **1/ P., K., 2/ A., K., 3/ C., K., o určenie neplatnosti dražby**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 20 C 34/2005, o dovolaní likvidátora žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 17. januára 2007 sp. zn. 2 Co 260/2006, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo 17. januára 2007 sp. zn. 2 Co 260/2006 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice I uznesením z 26. mája 2006, č.k. 20 C 34/2005-91 zastavil konanie o určenie neplatnosti dražby a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodol tak na základe zistenia, že žalobca ku dňu 5.2.2004, teda už ku dňu podania návrhu nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Na odvolanie likvidátora žalobcu Krajský súd v Košiciach uznesením zo 17. januára 2007 sp. zn. 2 Co 260/2006 odmietol odvolanie a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že likvidátor v dodatočnej likvidácii nebol oprávnený na podanie odvolania v predmetnej veci. Z uvedeného dôvodu odvolanie

likvidátora odmietol, ako osoby, ktorá nebola oprávnená podať tento opravný prostriedok (§ 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie likvidátor žalobcu. Žiadal zrušiť uznesenie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Tým, že odvolací súd nesprávne odmietol odvolanie likvidátora ako podané neoprávnenou osobou, odňal mu možnosť konať pred súdom podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa a poukázal na to, že žalobca má právnu subjektivitu, nakoľko po výmaze spoločnosti z obchodného registra bola v súvislosti s objavením nového majetku nariadená dodatočná likvidácia majetku žalobcu a bol opätovne zapísaný do obchodného registra. S obchodným menom I. v dodatočnej likvidácii a za likvidátora bol vymenovaný konateľ J.. Keďže likvidátor uskutočňuje činnosť štatutárneho orgánu s obmedzeniami podľa § 72 Obchodného zákonníka, podanie opravného prostriedku proti uzneseniu okresného súdu bolo úkonom, na ktorý bol likvidátor spoločnosti oprávnený, keďže smeroval k ochrane vlastníctva majetku žalobcu a tým k ochrane práv žalobcových veriteľov.

Žalovaní sa k dovolaniu likvidátora nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (likvidátor žalobcu) skúmal najskôr bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento mimoriadny opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním.

Pri skúmaní prípustnosti dovolania v prejednávanej veci vychádzal dovolací súd z toho, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie, ktoré v danom prípade smeruje proti uzneseniu, je prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie (§ 239 ods. 1 O.s.p.) alebo potvrdzujúce uznesenie, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 2 O.s.p.) ak a) odvolací súd v ňom vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide po právnej stránke o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, alebo c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu

nevykazuje znaky niektorého z uvedených uznesení (ide o uznesenie o odmietnutí odvolania), a preto prípustnosť dovolania z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nemožno vyvodit'. Vzhľadom na to by prípustnosť dovolania prichádzala do úvahy len v prípade výskytu niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát (§ 237 O.s.p.).

S prihliadnutím na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť sudy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zameral na otázku, či postupom odvolacieho súdu nebola žalobcovi odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Prípustnosť odvolania má vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa, ale zohľadňuje len vecný aspekt tohto opravného prostriedku, t.j. či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 202 O.s.p.). Na rozdiel od toho sa subjektívna stránka prípustnosti odvolania viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie, t.j. či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie. Takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvého stupňa bol odvolateľ výlučne po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery.

V danej veci je nepochybné, že spoločnosť I. v dodatočnej likvidácii, v mene ktorej konal JUDr. J. ako likvidátor, bola účastníkom konania na súde prvého stupňa na strane

žalobcu. Rozhodnutím súdu utrpela ujmu na svojich právach (konanie o jej návrhu bolo okresným súdom zastavené). Z týchto skutočností vyplýva, že žalobca a v jeho mene likvidátor, bol osobou oprávnenou (subjektívne) napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním.

Je otázkou hmotnoprávneho posúdenia, či likvidátor, ktorý podpísal odvolanie žalobcu, je osobou oprávnenou na konanie za žalobcu, resp. je osobou oprávnenou na podanie odvolania (či tento úkon možno podradiť pod úkony, na ktoré je likvidátor oprávnený zo zákona). Pri posúdení prípustnosti odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. sa však posudzuje výlučne aspekt procesnoprávny (účastníctvo v konaní, ujma na právach).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd nesprávne postupoval, keď odvolanie likvidátora, ktorý konal v mene žalobcu, odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

Podľa § 75a Obchodného zákonníka (ďalej len „Obch. z.“ ak bola spoločnosť vymazaná z obchodného registra a ak sa zistí ďalší majetok spoločnosti, rozhodne súd na návrh štátneho orgánu, bývalého štatutárneho orgánu, jeho člena alebo spoločníka, veriteľa, dlžníka alebo z vlastného podnetu o dodatočnej likvidácii majetku bývalej spoločnosti a vymenuje likvidátora. Na vymenovanie likvidátora sa nepoužijú ustanovenia § 71 ods. 1. Po právoplatnosti rozhodnutia súd zapíše likvidátora do obchodného registra. Na dodatočnú likvidáciu sa primerane použijú ustanovenia o likvidácii. Pohľadávky voči spoločnosti, ktoré nebolo možné uplatniť pre výmaz spoločnosti zrušenej bez právneho nástupcu z obchodného registra, sa rozhodnutím súdu o dodatočnej likvidácii obnovujú a možno ich uplatniť v rozsahu, v akom neboli uspokojené.

Podľa § 72 ods. 1 Obch. z. likvidátor robí v mene spoločnosti len úkony smerujúce k likvidácii spoločnosti. Pri výkone tejto pôsobnosti plní záväzky spoločnosti, uplatňuje pohľadávky a prijíma plnenia, zastupuje spoločnosť pred súdmi a inými orgánmi, uzaviera zmiery a dohody o zmene a zániku práv a záväzkov. Nové zmluvy môže uzavrieť len v súvislosti s ukončením nevybavených obchodov.

Likvidátor je orgánom spoločnosti. Môže však robiť len tie úkony, ktoré smerujú k rýchlemu, hospodárnemu a efektívnemu speňaženiu majetku likvidovanej spoločnosti. Výpočet jeho aktivít je demonštratívny a má dvojaký význam. Na jednej strane určuje

pôsobnosť likvidátora (t.j. rozsah jeho konateľského oprávnenia), na druhej strane vymedzuje povinnosti likvidátora v rámci vykonávania likvidácie. Likvidátor je oprávnený a súčasne povinný: a) plniť záväzky spoločnosti, b) uplatňovať pohľadávky a prijímať plnenia v mene spoločnosti, c) zastupovať spoločnosť pred súdmi a inými orgánmi, d) uzavrieť v mene spoločnosti zmiery a dohody o zmene a zániku práv a záväzkov, e) uzavierať v mene spoločnosti nové zmluvy iba v rozsahu, ktorý je nevyhnutný na ukončenie nevybavených obchodov. Celá činnosť likvidátora však jednoznačne smeruje k hospodárnemu využitiu a rýchlemu speňaženiu majetku likvidovanej spoločnosti. Pokiaľ ide o účel podania žaloby žalobcu bol tým vymedzený aj charakter a povaha úkonov likvidátora.

Odvolací súd napokon nespochybnil skutočnosť, že žalobca bol ako spoločnosť zapísaný opätovne do obchodného registra, t.j. na rozdiel od názoru okresného súdu, považoval žalobcu za subjekt, ktorý má spôsobilosť mať práva a povinnosti, má právnu subjektivitu. Dôvodom pre ktorý odmietol odvolanie likvidátora je skutočnosť, že nepokladal podanie opravného prostriedku likvidátorom za taký úkon, ktorý by smeroval k likvidácii majetku žalobcu.

Po preskúmaní predmetnej veci s poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že likvidátor bol osobou oprávnenou podať odvolanie a osobou oprávnenou konať v mene žalobcu. Postupom odvolacieho súdu bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Tým mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a realizovať tak tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a oprávnených záujmov priznáva.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je nielen dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania, ale je tiež okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou vadou nemôže byť považované za správne.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu zrušil podľa § 243b ods. 1 O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách pôvodného a dovolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. januára 2008

**JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: